

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **A. M. N.**, narozený dne X.
státní příslušností X.
zastoupený advokátkou Mgr. Terezou Kubalíkovou
sídlem 28. října 1001/3, 110 00 Praha 1
proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2024, č. j. MV-119721-3/OAMP-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2024, č. j. MV-119721-3/OAMP-2024, kterým žalovaný zastavil řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 11 odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť šlo o další opakovanou žádost ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

II. Žalobní body

2. Žalobce uvedl, že nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení. Jako jediný podklad pro vydání rozhodnutí žalovaný použil pouze dostupnou informaci vytvořenou OAMP ze dne 23. 10. 2023 ohledně údajně zaručených práv Kabylců, odkud ovšem tyto informace OAMP čerpal, a které zdroje ho vedly k danému závěru, stanoveno nikde není. To, že jsou určitá práva garantována ústavou, neznamená, že jsou i dodržována. Pro rozhodnutí v tak závažné záležitosti, jako je žádost o azyl, by žalovaný měl předložit jasné podklady o svých tvrzeních a zejména uvést, z jakých konkrétních zdrojů bylo čerpáno. K otázce náboženské se žalovaný vůbec nevyjádřil podrobně, resp. neučinil odkaz a necitoval jedinou mezinárodní organizaci, která se zabývá právě náboženskou situací v Alžírsku. Pouze konstatoval, že žalobce konvertoval na X. Žalovaný musí rozhodnutí řádně odůvodnit a odkázat na příslušné případy prokazující, že by žalovanému nehrozilo pronásledování z náboženských důvodů. V současné době X. radikálové napadají ve svých zemích jak menšiny vyznávající X., tak X., neboť ho mají spojené s X. a X. zeměmi a demokratickými hodnotami, s nimiž si spojují zastávání se X. a X. názorů. Tato situace je po 7. 10. 2023 napjatější a X. a X. útoky se zvyšují a radikalizují. V daných zemích je tak nastavena politická nálada a situace, kdy křesťané nemají od státu zastání (situace je horší pro místní X., kteří jsou etnicky diskriminováni oproti X. většině o to více, pokud zastávají jiné náboženství než X.). Za nevyznávání X. hrozí místnímu obyvatelstvu zastrasování a věznění. V horším případě tyto osoby ponechají X. radikálům na pospas. Příslušné státy neposkytují jakoukoliv pomoc. Je zjevné, že žalobci hrozí újma na zdraví, ne-li na životě, z důvodu svého náboženského vyznání. Tato situace je daleko horší po 7. 10. 2023, než tomu bylo v minulosti.
3. Ohledně zdravotního stavu žalobce namítal, že i v tomto bodě žalovaný zkreslil danou situaci. Není pravdou, že by další lékařskou prohlídku měl absolvovat až za X. měsíců, hned první prohlídka po operaci, kterou žalobce absolvoval, byla koncem X., tedy po X., nyní ji má absolvovat do konce X. Není ani pravdou, že by neměl absolvovat další operaci. Jedná se pouze o spekulace žalovaného. Další operace by měla proběhnout v dohledné době. Žalovaný opět vychází z povrchních informací, které jsou ohledně onemocnění žalobce obecné. Každý případ tohoto onemocnění je odlišný. Žalobce X. Tedy trpí X. Žalobce se musí momentálně dostavovat každý X. na lékařské kontroly, neboť se jeho stav může kdykoliv zhoršit. Z webových stránek, na které žalovaný odkazuje, naprosto nevyplývá, že by klinika byla schopna zajistit a odoperovat žalobce. Pouhý odkaz na webové stránky rozhodně není dostatečný k tvrzení, že se žalobce může se svým závažným onemocněním léčit v Alžírsku. Není na žalovaném, aby posuzoval, v jakém zdravotním stavu se žalobce nachází, a zda konkrétně jeho X. by byli v Alžírsku schopni odstranit. Zejména pokud argumentuje pouze nekompletními a nejasnými webovými stránkami, kde ohledně nemoci žalobce není nic důkladně popsáno a nevyplývá z nich nic konkrétního. Škála tohoto onemocnění je natolik široká, že nelze vycházet pouze z obecných informací vedených na webových stránkách. Žalobce uvádí, že kvůli léčbě dochází do X. v X. Zdravotní stav žalobce je tak závažný, že pokud by neabsolvoval příslušné speciální operace pod dohledem zkušených X. a X., tak by X. Jedná se tedy o případ hodný zvláštního zřetele. Žalovaný by měl postupovat dle ust. § 14 zákona o azylu a udělit žalobci humanitární azyl. Zdravotní stav žalobce je natolik vážný, že žalobce není schopen přepravy. Ve vlasti by nemohl být řádně odpovídajícím způsobem ošetřen, resp. by mu nemohla být poskytnuta řádná lékařská péče. Dalším

problémem jsou i hygienické podmínky během operací v X., kdy mnoho pacientů je infikováno v důsledku špatného zajištění sterilního prostředí a lékařských nástrojů.

4. Žalovaný se pouze snaží taktizovat, aby neudělil žalobci mezinárodní ochranu, a to zejména z důvodu, že žalobce pochází z Alžírsko, tedy státu, kde se zejména vyskytují X., kteří jsou s ohledem na poslední dění v X. osoby nežádoucí.
5. Neudělením mezinárodní ochrany by také došlo k narušení osobnostních práv dle ust. § 13 zákona o azylu, který hovoří, že v případě hodném zvláštního zřetele za účelem sloučení rodiny by měl být žadateli azyl udělen. Je zapotřebí vycházet z analogického výkladu rodinného příslušníka, kterým může být dle i druh-družka. Jedná se o obdobný stav stavu rodinnému, kdy spolu sdílejí rovněž společnou domácnost. Žalovaný zcela opomíjí Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (dále jen „směrnice 2004/38/ES“). Dle článku 2 bodu 2 a jeho výkladu vyplývá, že hostitelský stát v souladu se svými vnitrostátními předpisy usnadňuje vstup a pobyt všech ostatních rodinných příslušníků bez ohledu na jejich státní příslušnost, kteří nejsou zahrnuti v definici rodinného příslušníka ve smyslu čl. 2 bodu 2 této směrnice, tedy i vstup a pobyt partnera, se kterým má občan Unie řádně doložený trvalý vztah. Žalobce odvozuje toto své postavení od skutečnosti, že sdílí společnou domácnost s občankou X., resp. státní občankou X. Analogický výklad nahradí chybějící nebo nejasnou explicitní úpravu na základě úpravy obsažené v jiném právním předpisu v jiném odvětví práva. Bylo by zcela absurdní, aby osoba v postavení azylanta či cizince, kterému je udělena doplňková ochrana, měla širší práva než občan X., a tedy s tím i jeho druh či družka. V daném případě by neudělením mezinárodní ochrany žalobce přišel o vztah s partnerkou X., narozenou X., se kterou žije déle než jeden rok a šest měsíců, a o možnost založit rodinu a pokračovat ve společném životě a společných životních plánech. Dle názoru žalobce by došlo k zásahu i do jeho práv zaručených ústavou, neboť každý má nárok na rodinu, což je jedno ze sociálních lidských práv deklarovaných Všeobecnou deklarací lidských práv a rovněž zakotvených v Mezinárodním paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech a dalších mezinárodních dokumentech.
6. Žalobce má bratra v ČR, pana X., který zde má trvalý pobyt a žije zde se svojí rodinou. Bratři jsou si velmi blízcí a pravidelně se navštěvují, je mezi nimi pevná rodinná a sociální vazba.
7. Žalobce má za to, že žádost o udělení mezinárodní ochrany neměla být posouzena jako nepřipustná.

II. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že námitky žalobce neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí.
9. Aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území ČR je již čtvrtá v pořadí a žalobce ji podal dne 9. 8. 2024. Jedná se tak o další opakovanou žádost ve smyslu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

ustanovení § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, přičemž jako důvod uvedl snahu si na území ČR legalizovat pobyt, protože zde má partnerku a bratra, dále má obavu, že by mu ve vlasti nebyla poskytnuta adekvátní zdravotní péče. V případě návratu do vlasti mu rovněž může hrozit nebezpečí z náboženských a etnických důvodů. Správní orgán posoudil důvody další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany a provedl srovnání s tvrzeními, která učinil v předcházejících správních řízeních.

10. Žalobce neuvedl ve své další opakované žádosti o mezinárodní ochranu v ČR žádné nové skutečnosti, nepoukázal na žádnou podstatnou změnu okolností jeho případu a ani správní orgán neshledal takové nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by jmenovaný byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy.
11. Žalobce v aktuálně podané žalobě nekonkretizoval žádné skutečnosti azylově relevantní, pro které opětovně o udělení mezinárodní ochrany žádá. Správní orgán po zhodnocení i vzájemném porovnání výpovědí žadatele ve všech předcházejících řízeních nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo pronásledování jeho osoby z důvodů uvedených v ustanovení § 12 nebo mu hrozilo bezprostřední nebezpečí vážné újmy podle ustanovení § 14a zákona o azylu. Při posuzování aktuální žádosti o mezinárodní ochranu vycházel žalovaný správní orgán z informací, které si v průběhu správního řízení shromáždil. Žalovaný správní orgán proto neposoudil žádost jako přípustnou a řízení zastavil ve smyslu § 11a odst. 3 zákona o azylu.
12. Nad rámec výše uvedeného správní orgán poukazuje na skutečnost, že mu z jeho evidencí není známo, že by jmenovanému bylo uděleno nějaké oprávnění pobývat na území ČR. Lze tedy důvodně předpokládat, že se výše jmenovaný nachází na území ČR již mnoho let nelegálně, aniž by měl potřebu tuto svou situaci řešit, např. pomocí institutů zákona o pobytu cizinců.

III. Obsah správního spisu

13. Žalobce prvně požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 17. 2. 2020, a to poté, co byl dne 11. 2. 2020 policií zajištěn za účelem správního vyhoštění. Žalobce byl kontrolován hlídkou Policie ČR, kdy nejprve sdělil, že je X. a doklady má na hotelu, následně sdělil, že není X., ale že je z X. a že ve X. má udělen azyl. Následně byla zjištěna pravá totožnost žalobce. Při poskytnutí údajů ke své žádosti uvedl, že není členem žádné strany, občas sympatizuje se stranou X. kvůli právům X. V Alžírsku byl párkrát v průvodu proti režimu, když byl na demonstraci naposledy, byl zavřen na 20 dní. V ČR má bratra. V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dále uvedl, že politický režim v Alžírsku nechrání práva menšin, od 22. 2. 2019 demonstroval každý pátek, ve městě X. se účastnilo demonstrace až 4 milióny lidí, demonstrace se organizovaly přes X. Z opozičních politiků tam byl Karim Tbou, byl to X., nepamatuje si ale tu opoziční stranu. Co se týče uvěznění, bylo to 6. 9. 2019 v X., demonstrace směřovala k vládní budově, tam stála policie, ta jej chytila, odvezla a uvěznila. V době, kdy žalobce odcestoval, neměl ve vlasti žádné problémy, ale nebyl v pohodě, měl strach. Kdyby se vrátil do vlasti, tak jej zabijí nebo uvězní. Jako svou víru uvedl sunnitský islám. Žalovaný zamítl žádost žalobce rozhodnutím ze dne 15. 5. 2020, č. j. OAM-29/LE-BA02-LE26-2020, jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 2 zákona o azylu s tím, že je občanem Alžírsko, které ČR považuje za bezpečnou zemi původu, kdy neprokázal, že v jeho případě Alžírsko za

bezpečnou zemi původu považovat nelze. V žalobě žalobce mj. uváděl, že musel žalobce čelit ústrkům a ponižování z důvodu X. národnosti. Krajský soud v Ostravě zamítl žalobu rozsudkem ze dne 28. 6. 2021, č. j. 62 Az 25/2020-41, tvrzení žalobce shledal nedůvěryhodnými. Kasační stížnost pak byla odmítnuta usnesením ze dne 29. 9. 2021, č. j. 4 Azs 248/2021-37. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že stěžovatel pocházel z bezpečné země původu, tudíž to byl primárně on, kdo měl prokázat, že v jeho konkrétním případě Alžírsko za bezpečnou zemi považovat nelze. V projednávaném případě obsah informací o zemi stěžovatelova původu vyvrátil jeho tvrzení, jimiž svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany odůvodňoval.

14. V řízení o druhé žádosti podané dne 26. 10. 2021 žalobce tvrdil, že je X., X. vyznání X., konvertoval v roce 2016. K politickým aktivitám sdělil, že sympatizoval s X., ale nebyl oficiálním členem. Zúčastnil se mnoha demonstrací v Alžírsku. Takto aktivní byl v letech 2015 – 2019, kdy odjel z Alžírska. Žádá z náboženských důvodů, kdy měl problémy kvůli víře, když byl v Alžírsku. Původně byl X., ale konvertoval k X. v roce 2016. Společnost jej nepřijala. V Alžírsku není svoboda vyznání, nemohl proto svou víru praktikovat, chodit do X., ty vláda uzavírá. Žalovaný o této žádosti rozhodl rozhodnutím ze dne 28. 12. 2021, č. j. OAM-904/ZA-ZA11-LE26-2021, žádost shledal nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení podle ustanovení § 25 písm. i) téhož zákona zastavil. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 21. 9. 2023, č. j. 16 Az 1/2022-18, žalobu zamítl jako nedůvodnou, když shledal nedůvěryhodným vysvětlení žalobce, proč obavy kvůli náboženství a konverzi k X. netvrdil v řízení o první žádosti.
15. Městský soud v Praze konstatoval, že v řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že jeho náboženské přesvědčení je X. Při následném pohovoru žalobce podrobně popsal své problémy v zemi, které však pojil výhradně s údajnými politickými aktivitami, o žádných náboženských problémech nikdy nemluvil, a naopak potvrdil, že jeho jedinými problémy byly problémy politického charakteru. Až ke druhé žádosti žalobce dne 2. 11. 2021 sdělil, že jeho náboženské přesvědčení je X., kdy je X. Doplnil, že o udělení mezinárodní ochrany žádá proto, že měl ve vlasti problémy kvůli víře. Pokud by byla současná tvrzení žalobce o jeho náboženské konverzi údajně proběhlé v roce 2016 pravdivá, nepochybně mu musela být známa již v řízení o jeho první žádosti z roku 2020. Tehdy přitom žalobce o žádných náboženských problémech, které by měl mít, vůbec nehovořil, ale naopak sdělil, že vyznává X., aniž by toto jakkoli dále upřesnil. Ohledně tvrzených náboženských problémů proto nebyla naplněna první podmínka, kterou musí splňovat relevantní nová skutečnost, kdy se musí konkrétně jednat o skutečnost, která bez zavinění žadatele nebyla v původním řízení zkoumána, neboť v dané věci je zjevné, že žalobce, přestože mu byly jeho problémy známy, se o nich vůbec nezminil. Vysvětlení žalobce, proč nesdělil své problémy již v první žádosti, soud nepovažoval za důvěryhodné a pravdivé. Žalobce nejprve svůj postup odůvodnil tím, že se jej údajně prve neměli na náboženské problémy ptát a až poté, co byl upozorněn na to, že dříve o problémech nehovořil a označil se za vyznavače X., doplnil obavy ohledně možného vyzrazení alžírské vládě. Pokud jde o žalobcovo vysvětlení, že o náboženských problémech žalobce nehovořil z důvodu, že se jej na tyto problémy neptali, soud připomíná, že je povinností žadatele o udělení mezinárodní ochrany správnímu orgánu sdělit veškeré skutečnosti, a zejména ty, které z hlediska svého příběhu považuje za relevantní a podstatné, kdy pokud by žalobce měl skutečně takové obavy, jako uvádí k nynější druhé žádosti a především v žalobě ohledně svého náboženského

vyznání, nepochybně by je správnímu orgánu zmínil. Žalovaný k tomu adekvátně podotkl, že žalobce byl v řízení o první žádosti poučen o povinnosti poskytovat správnímu orgánu součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace a též o tom, že žalovaný bude dbát ochrany jeho osobních údajů především ve vztahu ke státním orgánům jeho země původu. Žalovaný rovněž dodal, že žalobce byl v rámci prvního řízení opakovaně tázan ohledně úplnosti jeho odpovědí, kdy bylo například zjišťováno, zda měl ve vlasti ještě nějaké další obtíže, nebo zda to, co sdělil, je již opravdu vše. Žalovaný zmínil rovněž to, že žalobce ani při seznámení s podklady v prvním řízení k nim nic dalšího nedoplňoval, nehovořil o jakýchkoli souvislostech s náboženskými problémy. Soud nepovažoval jako důvěryhodné ani druhé vysvětlení žalobce, tj. že měl mít obavy z vyzrazení informací alžírské vládě. Tyto obavy žalobce soud považuje za účelově doplněné a shledává naopak za adekvátní argumentaci žalovaného ohledně toho, že navzdory nyní uváděným obavám ze sdělení informací alžírské vládě žalobce k první žádosti podrobně vypověděl skutečnosti ohledně svých protirežimních politických aktivit, což dle žalovaného jsou skutečnosti, které by žalobce v případě pravdivosti zmíněných obav z vyzrazení nepochybně zamlčel prioritně. Soud se s touto argumentací plně ztotožnil. Žalobce svou první žádost opřel o své údajné obavy z politické činnosti – protirežimní aktivity, které popisoval včetně možných hrozeb ze strany státu. Pokud by se skutečně měl obávat jakýchkoli sankcí ze strany alžírské vlády, nepochybně by takto detailní nebyl, přičemž dle soudu na tom nemůže nic změnit ani to, že nynější obavy měly být výhradně z náboženského postihu. Pakliže žalobce neváhal v prvním řízení detailně posilovat své protirežimní aktivity, nepochybně by nepovažoval za natolik rizikové se zmínit o náboženských problémech. Žalobce však naopak výslovně na dotaz žalovaného při pohovoru v řízení o první žádosti uvedl, že jiné problémy, vyjma těch souvisejících s jeho údajnou politickou činností, neměl. O jakýchkoli náboženských problémech se tak vůbec nezmínil. Lze doplnit, že ani ke druhé žádosti žalobce své náboženské problémy detailněji nespecifikoval a uvedl pouze obecně, že v zemi nemohl údajně praktikovat svou víru, neboť vláda zavírá X. Blíže žalobce své obavy ohledně náboženských obtíží neupřesnil. Až v žalobě doplnil, že konverzi by X. právo sankcionovalo trestem smrti, toto však k žádosti nesdělil. V této souvislosti soud uvádí, že nově tvrzená újma trestem smrti o to více zpochybňuje tvrzení žalobce o tom, proč neuvedl změnu vyznání již v první žádosti, jestliže mu měla hrozit takováto zásadní újma. Městský soud v Praze uzavřel, že podstatou institutu opakované žádosti je zabránit opakovanému účelovému podávání žádostí o udělení mezinárodní ochrany žadateli bez vážného důvodu. Nepochybně se může stát, že zde pro opakované podání žádosti důvod dán bude, za tímto účelem je nutné kumulativní naplnění dvou zákonných podmínek pro to, aby daná tvrzená skutečnost mohla být shledána jako relevantní. Není však možné, aby žadatel vědomě svévolně a bez důvodu uváděl v dalších žádostech stále nové důvody, které mu přitom dříve byly známy. Pokud žalobce, jak sám uvádí, uvedl své informace opožděně, tj. až ke své druhé žádosti, ač tento postup zároveň věrohodně neodůvodnil, žalovaný nepochybil, pokud nově tvrzené skutečnosti jako relevantní neposoudil pro nesplnění podmínek. Bylo na žalobci, aby o svých náboženských problémech hovořil již k první žádosti, případně aby odůvodnil, proč tak neučinil, dostatečně přesvědčivě.

16. Třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal dne 25. 3. 2022, tvrdil, že byl pronásledován z důvodu vstupu do strany X., vůli svému jazyku, původu, etnické příslušnosti ke kmeni X. Byl ve vězení bit a onemocněl. Žalovaný o této žádosti rozhodl

rozhodnutím ze dne 31. 3. 2022, č. j. MV-63999/OAM-2022, tak, že řízení o žádosti zastavil podle § 11 odst. 3 zákona o azylu, když shledal, že žalobce účelově mění důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

17. Žalobce dne 9. 8. 2024 podal čtvrtou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žádost odůvodnil tím, že zde má přítelkyni, se kterou sdílí již rok společnou domácnost, a bratra. V případě návratu do vlasti mu hrozí nebezpečí z náboženských a etnických důvodů, je X., patří k X. Na území vstoupil v únoru 2020, chtěl by zde žít a pracovat. Také má X., podstoupil X., stále trvá rekonvalescence. Trpí nemocí s názvem X., v českém jazyce se jedná o X. Cílem operace bylo X., což u X. oddálí X. Pokud by se nedostalo pacientovi náležitá péče, hrozí X. V zemi původu žadatele, v Alžírsku, tato operace se nevykonává. Pacientův stav vyžaduje pravidelné kontroly, ze začátku po X. následně po X. Je vysoce pravděpodobné, že bude muset žadatel absolvovat ještě X., kterou nelze mu v Alžírsku absolvovat. Návratem do vlasti by mu tato zdravotní péče odepřena a hrozily by mu nepříznivé důsledky. Nemohl by být řádně ošetřen, nemohla by mu být poskytnuta řádná lékařská péče, hrozila by mu vážná újma na zdraví. S ohledem na shora by mu měl být udělen humanitární azyl. Může mu též hrozit nebezpečí z náboženských a etnických důvodů.
18. Na podporu svých tvrzení předložil žalobce prohlášení od partnerky, kde popisuje okolnosti jejich seznámení, současný společný život a plány do budoucna. Další prohlášení je od bratra partnerky, který potvrzuje, že jeho setra žije se jmenovaným ve společné domácnosti a popisuje jejich vzájemné rodinné vztahy. Třetí prohlášení bylo sepsáno kamarádkou partnerky, je v něm uvedeno, že byla svou kamarádkou požádána, aby jí šla za svědka na plánované svatbě. Vztah kamarádky a dotyčného pak popisuje jako pěkný a láskyplný. Poslední prohlášení od bratra cizince, že se společně všichni často setkávají. Dále cizinec doručil lékařské zprávy, doklad pojištění u VZP a doklad o ubytování.
19. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul, že žalobce jako důvod pro podání čtvrté žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl snahu o legalizaci pobytu, protože zde má partnerku a bratra, má obavu, že by mu ve vlasti nebyla poskytnuta adekvátní lékařská péče, může mu též hrozit nebezpečí z náboženských a etnických důvodů.
20. Žalovaný se obavami z důvodu etnického původu a náboženského přesvědčení zabýval již v předchozích řízeních a neshledal, že by v případě žalobce šlo o azylově relevantní důvody. Alžírsko i v současnosti splňuje kritéria tzv. bezpečné země původu a po vyhodnocení podkladů žalovaný shledal, že v mezidobí nedošlo k žádné zásadní změně z hlediska bezpečnosti či politické situace.
21. Žalovaný vyšel z Informace OAMP – Hodnocení Alžírska jako bezpečné země původu ze dne 23. 10. 2023, podle které z dostupných informací o současné právní situaci, uplatňování práva v rámci demokratického systému a obecné politické situaci nevyplývá, že by v Alžírsku obecně a soustavně docházelo k pronásledování, k mučení, nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. V oblasti lidských práv Alžírsko učinilo progresivní legislativní kroky, např. rozšíření práv berberského obyvatelstva nebo tolerance v oblasti náboženství.
22. K dalšímu důvodu pro podání žádosti (společné plány s družkou, žije zde bratr) žalovaný uvedl, že legalizace pobytu za účelem realizace osobního života nelze podřadit pod pojem

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

pronásledování ani pod hrozbu vážné újmy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94).

23. Pokud se cizinec domáhal udělení mezinárodní ochrany podle § 13 zákona o azylu, za účelem sloučení rodiny, žalovaný uvedl, že toto ustanovení se vztahuje výlučně na rodinné příslušníky azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12, nejde o případ žalobce. Cizinec nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny, neboť podle § 14b odst. 1 zákona o azylu, rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Evidentně také nejde o případ žalobce.
24. Konečně posledním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany bylo onemocnění oční rohovky a obavy z neposkytnutí adekvátní péče v zemi původu. Cizinec v této souvislosti absolvoval lékařský zákrok, dle doložené lékařské zprávy ze dne 23. 7. 2024 by další kontrolní vyšetření mělo probíhat v rozmezí X. až X. Nic nenasvědčuje tomu, že by cizinec musel absolvovat další zákrok, který by mu bránil vycestovat. Žalovaný dále uvedl, že X., tedy X., patří mezi poměrně časté X., také v Alžírsku jsou X., které provádí i X., například ve městě X. Žalovaný své závěry podložil písemnými materiály. Žalovaný tedy uzavřel, že jde o onemocnění, které žalobce může léčit i ve své vlasti, v této souvislosti mu hrozba vážné újmy nehrozí.
25. Pokud se cizinec domáhal udělení humanitárního azylu, neboť jde o případ zvláštního zřetele hodný, v případě postupu podle § 11a odst. 3 zákona o azylu se podmínky pro udělení humanitárního azylu neposuzují. Žalovaný též připomněl, že humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností, v případech, kdy by bylo zcela nehumánní azyl neudělit.
26. Žalovaný tak uzavřel, že cizinec neuvedl žádné nové skutečnosti a nepoukázal na žádnou podstatnou změnu okolností jeho případu, správní orgán sám pak takové skutečnosti nezjistil, proto řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 11a odst. 3 zákona o azylu.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

27. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“, s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
28. Podle § 11a odst. 3 zákona o azylu: *„Podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a 14a, ministerstvo řízení usnesením zastaví. Usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo usnesení o zastavení řízení doručí cizinci na místě nebo na adresu místa pobytu na území, byla-li cizincem při podání další opakované žádosti o*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

udělení mezinárodní ochrany uvedena; jinak se usnesení o zastavení řízení uloží po dobu 10 dnů v azylovém zařízení, kde byl cizinec naposledy hlášen k pobytu, a oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí na úřední desce v tomto azylovém zařízení. Podání žaloby proti usnesení o zastavení řízení nemá odkladný účinek.“

29. Postup podle tohoto ustanovení se uplatní s přihlédnutím ke všem předchozím řízením. Všechny skutečnosti tvrzené cizincem už byly posouzeny žalovaným i správními soudy, a to jak v prvním standardním řízení, tak v řízení o první opakované žádosti. Případné nové skutečnosti musí být takového charakteru, že jde o podstatnou změnu okolností se vztahem k pronásledování nebo hrozbě vážné újmy a žadatel je musí uvést ve svém podání. Ne každá nová skutečnost tedy naplní tyto podmínky. Ministerstvo o režimu této další opakované žádosti rozhodne v „mikro“ řízení a řízení o žádosti buď usnesením zastaví, anebo žadatele vyzve, aby se dostavil k poskytnutí údajů k podané žádosti, což jasně indikuje, že ministerstvo žádost vyhodnotilo jako přípustnou a činí další kroky v řízení (srovnej komentář k zákonu o azylu CHMELÍČKOVÁ, Nataša a Veronika VOTOČKOVÁ. Zákon o azylu: Praktický komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer).
30. Žalovaný v souladu s judikaturou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017-38) v odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany odůvodnil, že 1) cizinec v další opakované žádosti neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, 2) nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti. V této souvislosti si žalovaný obstaral aktuální zprávy o zemi původu a také podklady k posouzení okolností související s onemocněním žalobce.
31. Žalobce ve čtvrté žádosti o udělení mezinárodní ochrany zopakoval již dříve tvrzené obavy v souvislosti s etnickým původem a náboženským vyznáním, tyto obavy byly již soudy vypořádány. Žalobce k těmto obavám pouze v žádosti uvedl: *„Při návratu do vlasti mi rovněž může z náboženských a etnických důvodů také hrozit nebezpečí.“*
32. Žalovaný správně vyhodnotil, že obavy související s etnickým původem žalobce již vznášel v první žádosti, která byla věcně posouzena, žalobce k této otázce nevznášel žádnou (natož novou) argumentaci.
33. K jeho obavě „z náboženských důvodů“ lze odkázat na hodnocení těchto obav zdejším soudem v rozsudku ze dne 21. 9. 2023, č. j. 16 Az 1/2022-18, žalobce v řízení před žalovaným tyto obavy nijak nerozvinul, neuváděl, že by v této souvislosti nastaly nové skutečnosti, které by odůvodňovaly odlišné posouzení jeho věrohodnosti.
34. Žalobce své obavy částečně rozvádí až v podané žalobě, kdy uvádí, že X. radikálové napadají ve svých zemích jak menšiny vyznávající X. a X., neboť je mají spojené s X. a X. zeměmi a demokratickými hodnotami, s nimiž si spojují zastávání se X. a X. názorů, tato situace je po 7. 10. 2023 napjatější, X. a X. útoky se zvyšují a radikalizují bez rozdílu, v daných zemích je tak nastavena politická nálada a situace, kdy X. nemají od státu zastání (situace je horší pro místní X., kteří jsou etnicky diskriminováni oproti X. většině o to více, pokud zastávají jiné náboženství než X.). Za nevyznávání X. hrozí místnímu obyvatelstvu zastrasování a věznění. Příslušné státy neposkytují jakoukoliv pomoc.
35. Soud konstatuje, že i tato žalobní tvrzení jsou obecná, ničím nedoložená, argumentace není vznášena ani ve vztahu k Alžírsku, ale obecně k zemím, kde se nacházejí X.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

radikálové. Pokud žalobce poukazuje na zhoršení situace po 7. 10. 2023, není zřejmé, proč tyto obavy neuvedl, nekonkretizoval a nedoložil v řízení před žalovaným, když žádost podával dne 9. 8. 2024, byl přitom zastoupený advokátkou. Žalobce ani v žalobě nevysvětluje, co mu bránilo argumentaci vznést v řízení před žalovaným.

36. Žalobce v den jednání soudu zaslal podání, kde popisuje historii X. v Alžírsku od doby římské, počínaje 7. stoletím kvůli arabským invazím X. mizelo. Malé komunity X. jsou často X., růst X. se uvádí v 19. a 20. století, zejména během francouzské kolonizaci Alžírsko. Po získání nezávislosti v roce 1962 začal stát prosazovat X. identitu, což vedlo k omezení náboženské svobody, včetně praktikování X. Zdroje OSN uváděly v roce 2009 počty 45 000 X. a mezi 50 000 až 100 000 X. V tu dobu X. netvořily ani 1 % populace, které se uvádí napříč zdroji nyní. Nejvíce konverzí bylo pozorováno v oblasti X., jež se nachází na X. Alžírsko. V této oblasti žije X., jehož historie sahá až do starověku, jak v minulosti, tak i v novodobém kontextu, je tento národ spojován se snahami o samostatnost viz organizace X., která vznikla během tzv. černého jara v roce 2001, s cílem bojovat za nezávislost X. X. v Alžírsku čelí různým omezením. V roce 2006 byla státem zaručena tolerance a respekt k různým náboženstvím a svobodný výkon bohoslužeb, ale právě ten je velmi přísně regulován. Příkladem může být zavírání X. a jiné další vládní represe, kdy OSN vyzvala alžírskou vládu k vysvětlení faktických a legislativních důvodů pro uzavření zmiňovaných X. Od roku 2006 totiž musí být X. registrovány, ale mnoha X. je toto znemožněno a dochází k jejich zavírání. Alžírští X. proti tomuto hojně protestovali. V roce 2020 došlo k hojnému zavírání právě v X. Omezování náboženské svobody probíhá mimo jiné již zmiňovaným zavíráním X., které se z většiny nacházejí na území X., a to i násilnou formou, otevření X. je podmíněno registrací, což vyvolává v menšině velkou právní nejistotu, protože celý proces registrace je zmatečný a nejasný, lze říci, že umožňuje vládě potlačovat náboženské menšiny. Dále dochází k udělování trestů vězení kvůli účasti na náboženských aktivitách, především pak za pokus o konverzi X., tedy za šíření X. Nemělo by docházet k „ovlivňování víry X.“, či zveřejňování obsahu, který je v rozporu s X. mravy, za což hrozí 5 let vězení. Je zde přímý tlak na návrat k X., a to formou diskriminace v zaměstnání, vzdělávání a ve společenském životě. Taktéž dochází k diskriminačnímu zacházení na letištích a hraničních přechodech. Některé náboženské aktivity (např. neoficiální setkávání se k modlitbě) jsou vnímány jako hrozba pro státní pořádek. Situace X. v Alžírsku je komplikovaná i tím, že mnozí X. jsou X., kteří opakovaně vystupují proti centrální alžírské vládě. Zdroje uvádějí i pronásledování osob, sledování těch, kteří konvertovali, nebo i zatýkání za X. projevy. Alžírsko stále patří mezi země s omezenou náboženskou svobodou.
37. Právně zastoupený žalobce odkázal na devět různých zdrojů, v podání nespecifikoval, co kterými odkazy chce prokázat, při jednání nebyl schopen uvést, kdy odkazované zprávy vznikly.
38. Žalobce též při jednání navrhl jako důkaz potvrzení o konverzi žalobce z roku 2016, žalobce jej u sebe neměl, ale možná by tento dokument mohla dohledat a zaslat rodina žalobce.
39. K dotazu soudu na obavy z důvodu náboženství bylo žalobcem upřesněno, že hlavním důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl považován zdravotní stav a rodinná situace žalobce, podání ze dne 7. 11. 2024 bylo zpracováno v reakci na nepřiznání odkladného účinku žalobě soudem, v tento okamžik právní zástupkyně žalobce měla za

to, že je na místě se podrobněji zaměřit na náboženskou situaci v zemi původu, když soud dle jejich názoru při posouzení podmínek pro přiznání odkladného účinku v žalobě dostatečně nezohlednil důkazy předložené žalobcem, vztahující se k rodinnému životu a zdravotnímu stavu.

40. Žadatel je tím, kdo v řízení ve věci mezinárodní ochrany nese břemeno tvrzení a jeho žádost je posuzována z hlediska skutečností, které označí jako důvody k jejímu podání (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48, a ze dne 19. 1. 2017, č. j. 2 Azs 272/2016-47, nebo rozsudky ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016-32, či ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65). Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení konkrétního žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a proč. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2016, č. j. 7 Azs 78/2016-23, nebo již citované usnesení č. j. 8 Azs 239/2018-39). Primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je tedy samotný žadatel, z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích vychází, správní orgán zjišťuje skutkový stav v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí právě z žadatelovy žádosti, respektive z dalších jím uváděných tvrzení (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013-38, nebo ze dne 2. 6. 2020, č. j. 10 Azs 448/2019-34). V posledně uvedeném usnesení Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že stěžovatel neměl spoléhat, že na něj § 11a odst. 3 zákona o azylu nedopadne (shodně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2021, č. j. 7 Azs 54/2021-42). Ostatně i z § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu plyne, že pohovor se neprovádí, byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany; v takovém případě žalovaný umožní žadateli sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2020, č. j. 7 Azs 106/2020-22). V této souvislosti lze odkázat také na usnesení č. j. 6 Azs 175/2017-26, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval situací, kdy žalobce uvedl své obavy z návratu do země původu až v žalobě, přičemž bylo zřejmé, že tyto skutečnosti mohl uvést již v řízení o první žádosti. Krajský soud podle Nejvyššího správního soudu v takové situaci postupoval správně, pokud se při přezkumu správnosti postupu žalovaného podle § 11a odst. 3 zákona o azylu zabýval jen tím, co stěžovatel tvrdil ve své žádosti.
41. Soud vážil také dopady čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice. Nejvyšší správní soud se k této otázce vyjádřil např. v rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015-32, dovodil, že i za přímé aplikace dotčeného článku procedurální směrnice lze uplatňovat pouze takové nové skutečnosti, které žadatel o udělení mezinárodní ochrany nemohl bez svého zavinění uvést již v řízení před správním orgánem. Současně zdůraznil, že „[p]ovinnost určenou čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU nelze chápat jako podporu bezdůvodného roztržštění vylíčení skutkového příběhu žadatele o mezinárodní ochranu v různých fázích řízení, včetně přezkumného soudního řízení. Jedná se o opatření, které má zamezit nesprávnému posouzení situace žadatelů ve světle aktuálních poměrů a závažných změn situace v zemi jejich původu či jejich osobních poměrů.“ Ústavní soud na základě ústavní stížnosti proti citovanému rozsudku úvahy Nejvyššího správního soudu dále korigoval a rozvedl v tom směru, že může existovat množství ospravedlnitelných důvodů, pro něž žadatel o mezinárodní ochranu nesdělí správnímu orgánu všechny

rozhodné skutečnosti. Mezi takové ospravedlnitelné důvody Ústavní soud zařadil například to, že „dotazování při osobním pohovoru se této skutečnosti netýkalo a konkrétní informaci nezjistilo; osobní pohovor nebyl proveden; žadatel nemusel pochopit relevanci některých skutečností pro žádost o mezinárodní ochranu; trauma, stud nebo jiné zábrany mohly zabránit úplnému ústnímu svědectví při osobním pohovoru (zejména v případě těch, kteří přežili mučení, sexuální násilí či pronásledování z důvodu sexuality); pohlaví tazatele nebo tlumočnicka mohlo být pro žadatele zábranou“ (viz nález Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16).

42. S ohledem na žalobní tvrzení soud neshledal, že by zde existovaly ospravedlnitelné důvody, pro které žalobce nemohl uplatnit důvody již v žádosti o mezinárodní ochranu (v tomto případě problémy ve vlasti kvůli náboženství měl žalobce projevít již ve své první žádosti). Žalobce tedy nemůže v žalobě nově uplatněnými důvody zpochybnit závěr žalovaného, podle kterého v další opakované žádosti neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které by mohly vést k udělení mezinárodní ochrany. Zároveň je Alžírsko je stále považováno za bezpečnou zemi původu, zcela obecné proklamace nemohou obstát jako důvod pro meritorní posouzení čtvrté žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Z obsahu žaloby bylo možné dovodit, že žalobce považuje za klíčové pro posouzení svých obav zhoršení situace v X. zemích po 7. 10. 2023, v podání předaném soudu krátce před nařízeným jednáním pak již s touto argumentací dále nepracuje a zhoršení této situace po tomto datu neprokazuje, naopak uvádí skutečnosti odlišné, popisuje skutečnosti, které mohly být uplatněny již v předchozích žádostech (obecně vývoj X. v zemi původu).
43. Soud dodává, že již v řízení o první žádosti žalobce Krajský soud v Ostravě poukázal na nedůvěryhodnost tvrzení žalobce (s kasační stížností nebyl žalobce úspěšný), stejně hodnotil tvrzení žalobce i Městský soud v Praze při projednání žaloby podané proti rozhodnutí o druhé žádosti žalobce. Zdejší soud dodává, že i postup žalobce v tomto řízení se jeví být účelovým (minimálně ve vztahu k obavám pramenících z náboženství). Při jednání vyplynulo, že primárními důvody žalobce pro podání čtvrté žádosti byly zdravotní obtíže a rodinná situace, teprve když neuspěl s návrhem na odkladný účinek žaloby, měl za to, že je třeba se více zaměřit na náboženskou situaci. Jedná se nicméně o popis historického vývoje X. v zemi původu, nejde o skutečnosti, které by se vztahovaly k situaci žalobce, ani o skutečnosti nové. Soud nemá žádnou představu, zda a případně jak se tvrzená víra projevuje v životě žalobce, proto ani nelze posoudit, jaké nebezpečí by mu případně ve vlasti mohlo (nově) hrozit. Soud z těchto důvodů nedoplňoval dokazování ani webovými stránkami, ani dokumentem o konverzi z roku 2016 (u kterého by nadto jeho získání bylo velmi nejisté a nic nebránilo předložení již žalovanému v řízení o první žádosti).
44. Pokud v závěrečné řeči žalobce bylo tvrzeno, že vlast opustil z důvodu diskriminace v oblasti náboženství (jako X.), je to v přímém rozporu s jeho tvrzeními v první žádosti, kdy uváděl, že jeho vírou je X. a v době, kdy z vlasti vycestoval, neměl v tomto ohledu žádné problémy.
45. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že žalovaný nesprávně posoudil soukromý a rodinný život žalobce z hlediska udělení mezinárodní ochrany. Je nutno konstatovat, že s družkou jde o krátkodobý vztah (trvající zhruba dva roky, jeden rok sdílí společnou domácnost), toto soužití a touha po společném potomkovi azylově relevantní není.

46. Soud konstatuje, že k 1. 7. 2023 bylo zrušeno ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, podle kterého bylo za vážnou újmu považováno, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Podle důvodové zprávy k zákonu č. 173/2023 Sb. v případě hrozícího porušení mezinárodních závazků ČR (jiných, než které plynou z institutu mezinárodní ochrany) je možné využít institutů zákona o pobytu cizinců.
47. Lze dodat, že i za předchozí právní úpravy Nejvyšší správní soud dlouhodobě vycházel z premisy, že rodinné poměry žadatele o mezinárodní ochranu mohou být důvodem pro udělení některého z pobytových oprávnění podle zákona o pobytu cizinců, mimo zcela výjimečné případy však nepostačují pro udělení doplňkové ochrany (viz rozsudek ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007-69). Rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany naopak zpravidla nemůže být samo o sobě v rozporu se základním právem cizince na respektování jeho soukromého a rodinného života, i když by realizace takového práva předpokládala jeho pobyt na území ČR (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008-52, či ze dne 29. 3. 2018, č. j. 2 Azs 21/2018-59).
48. Právo na mezinárodní ochranu založené na mezinárodních úmluvách v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ azyl neudělit. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je „azyl (...) institutem zcela výjimečným, který neslouží jako náhrada institutů zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003-46), a tudíž snaha o legalizaci pobytu není azylově relevantním důvodem (srov. rozsudky ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 5/2003-46, publ. pod č. 18/2003 Sb. NSS, ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81, či usnesení ze dne 12. 7. 2016, č. j. 2 Azs 115/2016-26).
49. Soud dodává, že v projednávaném případě žalobce vztah s družkou zakládal v době, kdy zřejmě neměl žádné oprávnění k pobytu, ani nebyl žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, jeho rodinný život s družkou tak byl od počátku nejistý (k důsledkům viz např. rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva and Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70, rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 5. 9. 2000, Solomon proti Nizozemsku, stížnost č. 44328/98, a ze dne 22. 6. 1999, Ajayi a další proti Spojenému království, stížnost č. 27663/95).
50. Nejvyšší správní soud pak v judikatuře dovodil i to, že snaha o legalizaci pobytu, byť je spojena se snahou o realizaci rodinného života, není zpravidla důvodem hodným zvláštního zřetele, který je pro udělení humanitárního azylu třeba (srov. k dané problematice např. rozhodnutí ze dne 19. 6. 2014, č. j. 4 Azs 88/2014-18, ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 Azs 194/2016-46, nebo ze dne 21. 3. 2018, č. j. 6 Azs 6/2018-33).
51. Skutečnost, že žalobce má bratra na území ČR, již byla tvrzena v řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nejde o skutečnost novou (ani azylově relevantní).
52. Žalobce se domáhal udělení mezinárodní ochrany též z důvodu svého zdravotního stavu. V žalobě namítal, že další operace by měla proběhnout v dohledné době. Žalovaný vyšel z povrchních informací, které jsou ohledně onemocnění žalobce obecné, každý případ

tohoto onemocnění je odlišný. Žalobce X Žalobce se musí momentálně dostavovat X. na lékařské kontroly, neboť se jeho stav může kdykoliv zhoršit. Zdravotní stav žalobce je natolik vážný, že žalobce není schopen přepravy. Ve vlasti by nemohla být poskytnuta řádná lékařská péče.

53. Soud k této námitce konstatuje, že tvrzení a doložení závažnosti zdravotního stavu žalobce je toliko na něm. Žalobce žalovanému předložil téměř padesát stran listin, které se nějakým způsobem vztahují k jeho léčbě, ač zastoupený advokátkou nijak nevysvětluje, z čeho závažnost svého stavu (dosahující nemožnosti cestovat) dovozuje. Z předložených důkazů plyne toliko, že jsou naplánovány kontroly žalobce na oční klinice po provedené operaci očí. Hrozící újma oslepnutí z lékařských zpráv nevyplyvá. Ze zpráv neplyne ani nutnost další X. Z lékařských zpráv vyplývá, že žalobce má na počátku roku absolvovat X., což je neinvazivní diagnostická metoda používaná v X. k X. Z předložených zpráv rozhodně neplyne žalobní tvrzení, že není schopen přepravy.
54. Žalobce dále konkrétní zjištění žalovaného, vztahující se k jeho onemocnění a možnostem léčby ve vlasti, pouze obecně zpochybňuje, neuvádí, z jakých důvodů je přesvědčený, že se mu adekvátní léčby ve vlasti nedostane. Pokud se žalobce domnívá, že není na žalovaném, aby posuzoval, v jakém zdravotním stavu se žalobce nachází, a zda konkrétně jeho X. by byli v Alžírsku schopni X., soud zdůrazňuje, že o tento argument žalobce opírá svou čtvrtou žádost o udělení mezinárodní ochrany, je tedy zřejmé, že žalovaný se k tomuto důvodu vyjádřit musí. Pokud žalobce v žalobě tvrdí, že škála jeho onemocnění je natolik široká, že nelze vycházet pouze z obecných informací uvedených na webových stránkách, sám nevysvětluje, jakým typem onemocnění trpí, a proč jeho typu neodpovídají informace zjištěné žalovaným.
55. Zdravotní důvody mohou výjimečně odůvodnit udělení mezinárodní ochrany, zejména doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Lze odkázat na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), reprezentované obzvláště rozsudkem velkého senátu ze dne 13. 12. 2016 ve věci Paposhvili proti Belgii (stížnost č. 41738/10). Podle rozsudku ve věci Paposhvili jde o případy vážně nemocných osob, u nichž se lze ze závažných důvodů domnívat, že v přijímající zemi by nedostatek vhodné péče či přístupu k ní představoval skutečné riziko, že se zdravotní stav nemocné osoby vážně, rychle a nevratně zhorší, a to by vedlo k intenzivnímu utrpení této osoby nebo k výraznému snížení předpokládané délky jejího života (bod 183 rozsudku). Z judikatury ESLP plyne, že je na žadateli, aby předložil důkazy pro to, že by mu v zemi původu hrozila vážná újma, neboť by se mu tam nedostalo vhodné zdravotní péče odpovídající jeho vážnému zdravotnímu stavu (srov. bod 186 rozsudku Paposhvili).
56. Z tvrzení žalobce a jím předložených podkladů vyplývá, že zdravotní péče, kterou v ČR využívá, spočívá nyní v návštěvě X. lékaře jednou za X. měsíců. Žalovaný přitom zjistil, že léčba onemocnění žalobce je v Alžírsku dostupná, což žalobce pouze obecně a zcela nekonkrétně zpochybnil, není jasné, z jakých zdrojů svůj opačný názor dovodil. Žalobce má tedy určité zdravotní potíže, které jej ovšem neohrožují na životě, přitom nižší úroveň zdravotnických služeb v zemi původu nemůže sama o sobě představovat důvod k udělení mezinárodní ochrany, na což při jednání přílehlavě upozornil žalovaný (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 3 Azs 226/2005-68, nebo ze dne 4. 1. 2024, č. j. 9 Azs 219/2023-37). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2018, č. j. 6 Azs 98/2018-22 „[n]elze vyloučit, aby doplňková ochrana byla

udělena žadateli o mezinárodní ochranu, který trpí závažnou nemocí, i z důvodů nedostatečné úrovně zdravotní péče v zemi původu, tato by ovšem musela dosahovat úrovně označitelné za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č. j. 6 Azs 34/2009-89)“. O takovou situaci se však v nyní řešené věci zcela evidentně nejedná. Za těchto okolností nelze dovozovat existenci závažných důvodů ve smyslu označeného rozsudku ESLP.

57. Soud toliko upřesňuje, že pokud se žadatel domáhal posouzení svého případu jako zvláštního zřetele hodného, s ohledem na vážný zdravotní stav, případně výjimečné okolnosti soukromého života, tato argumentace mohla být posouzena v rámci § 11a odst. 4 zákona o azylu. Jedná se o ustanovení upravující diskreční pravomoc žalovaného, který může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2019 č. j. 2 Azs 101/2019-74, žalovaný nemusí výslovně uvést, že neshledal důvody k uplatnění § 11a odst. 4 zákona o azylu, pokud všechny okolnosti, které byly zkoumány jako údajné nové důvody tvrzené žadatelem o azyl a mohly by být rozumně představitelné jako důvody zvláštního zřetele hodné, vzal v rámci řízení o opakované žádosti v úvahu v dimenzi skutkové (zkoumal, zda jsou stejné, anebo nové oproti důvodům v žádosti předešlé) i v dimenzi právní, tedy z hlediska dopadů na životní poměry žadatele.
58. V projednávaném případě je sice argumentace zdravotními obtížemi nová, žalovaný se jí však podrobně zabýval, vyvrátil tvrzení žalobce, že se v jeho vlasti tento typ operace vůbec neprovádí. Shledal, že jde o relativně běžné onemocnění, které je ve vlasti žalobce dobře řešitelné. Z rozhodnutí je zcela zřejmé, že v situaci žalobce neshledal důvody zvláštního zřetele hodné ani z hlediska zdravotního stavu, ani z hlediska jeho soužití s družkou, či z důvodu, že na území ČR žije bratr žalobce. Soud se s těmito závěry plně ztotožňuje.
59. Z postupu žalovaného pak nevyplývá tvrzení žalobce, že se žalovaný pouze snaží taktizovat, aby neudělil žalobci mezinárodní ochranu, a to zejména z důvodu, že žalobce pochází z Alžírsko, tedy státu, kde se zejména vyskytují X., kteří jsou s ohledem na dění v X. osoby nežádoucí. Žalobce tato obvinění správního orgánu ničím nedokládá, podle obsahu spisu nemají žádné opodstatnění.
60. Veškeré důkazy doložené k žalobě vztahující se k rodinnému životu a zdravotnímu stavu žalobce jsou součástí správního spisu, soud jimi tedy nedoplňoval dokazování.
61. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
62. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není kasační stížnost přípustná [§ 32 odst. 8 písm. a) zákona o azylu].

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Praha 7. listopadu 2024

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.